

at anvende en lov, der ikke var trådt i kraft og altså ikke gældende, som grundlag for idømmelse af dødsstraf for forbrydelser begået under en besættelse end at anvende en lov, der først blev vedtaget efter besættelsens ophør. Tanken om folkeafstemning afviste Thestrup med den begrundelse, at folkets valgte repræsentanter ikke måtte skyde de afgørelser, der er tunge at træffe, fra sig, men netop burde træffe disse med det ansvar, der følger deraf. Ændringsforslaget fik derimod støtte af *Aksel Larsen*, som fandt det rimeligt, at folketingets afgørelse her skulle konfirmeres ved en folkeafstemning, før den blev gyldig. Det fik også principiel tilslutning af *Johs. Christiansen*, som dog på grund af forslaget form ikke kunne stemme for det. Men da han fandt det klogt at gøre sagen til genstand for nærmere overvejelse i udvalget, eventuelt også i straffelovskommissionen, foreslog han at *vide lovforslaget tilbage til udvalget*. Dette forslag, som formelt blev stillet af 15 medlemmer, tilhørende det radikale venstre og retsforbundet, forkastedes med 90 stemmer mod 28. Derefter forkastedes Helge Madsens ændringsforslag med 82 stemmer mod 17 (12 stemte hverken for eller imod).

Afstemningen om selve lovforslaget skete i folketinget ved navneopråb. For lovforslaget stemte 104, nemlig de tilstedeværende medlemmer af socialdemokratiet med undtagelse af Bodil Koch og Edel Saunte, af venstre undtagen Elgaard, V. Hauch og Himmelstrup og af det konservative folkeparti; desuden 3 medlemmer af retsforbundet: Verner Larsen, Niels Pedersen og Viggo Starcke. Imod stemte 32, nemlig de øvrige 9 medlemmer af retsforbundet, de tilstedeværende medlemmer af det radikale venstre og kommunisterne; desuden de nævnte 2 socialdemokrater og 3 venstrømænd. 14 medlemmer var fraværende.

I landstinget vedtoges lovforslaget med 39 stemmer mod 17 (3 stemte hverken for eller imod). Partiernes stilling var som i folketinget, men 6 socialdemokrater, nemlig Brodthagen, Doris Christiansen, Chr. J. Hansen, Th. Jensen, Astrid Skjoldbo og Sæderup, meldte sig her som modstandere af forslaget, og Nielsen-Man erklærede, at han sammen med flere i venstres gruppe ville stemme imod dødsstraffen, således som han for sit vedkommende også havde gjort det i 1945. Imod lovforslaget stemte også retsforbundets repræsentant (Steffensen). Derimod var Ingeborg Hansen, som dengang havde vendt sig imod genindførelse af dødsstraf i den borgerlige straffelov, blandt dem, der stemte for lovforslaget. Hun betragtede stadig dødsstraf som rå og barbarisk og ikke hjemmehørende i et civiliseret samfunds borgerlige lovgivning, men den var nu igen taget ud af den borgerlige straffelov og kunne kun bringes i anvendelse under krig eller besættelse.